

For Pokker! Var maaske Kristus en saadan Posekigger, der forsigtig ransagede Folk, som kom for at høre hans Vidnesbyrd? Nej, han indbød Alle . . . Alle! Og vi skal blot frejdigt følge hans Eksempel. Paa vid Gavl med Kirkedørene . . . det skal være vort Løsen! Atter skal Kirkeklokkerne runge det ud over Alverden: Kommer hid, kommer hid, alle I, som ere besværede! Vi har Fred og Hvile for Eder Alle — Alle — Alle!“

Under dette Udbrud aandede Vilh. Prams Trofaste atter op; og da han sluttede, udbrød de i en demonstrativ Bifaldsmumlen, der et Øjeblik gjorde Højskoleforstanderen kendeligt bleg.

Nu traadte ogsaa den lille Pastor Magensen frem og vidnede, at han ganske sluttede sig til Vilh. Prams Udtalelser. Kun mente han, der maatte gøres den Indskrænkning, at ingen sand Kristen kunde leve i aandeligt Broderskab med Folk, der troede paa en personlig Djævel eller paa evige Helvedsstraffe. Mod en saa umenneskelig og ufordragelig Lære maatte der føres aaben Krig . . . en Udryddelseskrig . . .

Han blev afbrudt af Højskoleforstanderen, der med et ikke synderlig agtelsesfuldt Blik gjorde den ironiske Bemærkning, at ogsaa han forlængst havde faaet mere end nok af disse evige Helvedsstraffe.